

Predmet: Ilija Jurišić - Tuzlanska kolona

Poslovni broj predmeta: K.V. 05/07

Glavni pretres: 18.02.2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka-oštećenog Dejana Jokića

Svedok je u maju 1992. bio rezervista u jedinici koja je pripadala mesnoj zajednici Požarnica i obavljao je posove vezane za kuhinju. Dana 15. maja dva puta je odlazio vojnim kamionom u Tuzlu, kako bi iz kasarne *Husinska buna* dopremio hranu i opremu. Prvi put je otišao oko 08:00 časova i nije primetio ništa neobično na putu ili u gradu. Drugi put je otišao oko 12:30 časova, obavljen je utovar i kada je kamion krenuo nazad na raskrsnici *Brčanska mlata* zaustavljen je od strane policije i pripadnika TO. Policajci su zatražili da vojnici u kamionu predaju lično naoružanje, pa kada su to oni odbili vratili su ih u kasarnu. Pridružili su se koloni vozila koja je ubrzo krenula iz kasarne, ali je i ta kolona vraćena sa raskrsnice. Počelo je pucanje iz pravca Gradine prema kasarni i pojedini vojnici su odgovarali. Kolona je ponovo krenula oko 19:00 časova. Njegov kamion je bio pri početku kolone. Kada su prošli raskrsnicu video je kada je prvi kamion u koloni pogođen iz pravca male pijace i zatim se zapalio. Onda je nastala rafalna pucnjava sa svih strana. Vojska nije odgovarala jer nije mogla. Vozač kamiona je ranjen. Jedan od vojnika je iskočio, ali je zarobljen. U koloni je bio i njegov brat Goran Jokić, redovni vojnik, koji je poginuo u sanitetskom vozilu. Identifikovan je na osnovu DNK analize.

Optuženog Jurišića ne poznaje, ali je čuo da je bio u tadašnjem SUP-u Tuzla i da je imao određena ovlašćenja, tako da ga smatra odgovornim za ono što se desilo.

Saslušanje svedoka-oštećenog Branislava Kulišića

Svedok je u maju 1992. bio rezervista JNA u jedinici koja je bila u Sižju. Dana 15. maja dobio je zadatak da izbeglice iz Broda i Liješća sprovede kroz Tuzlu do Požarnice. Kada je trebalo da se vrati u jedinicu usmeren je u kasarnu *Husinjska buna*. Tada je čuo da je jedna kolona pokušala da izađe, ali da je vraćena i da se mora čekati. Oko 19:00 časova naređeno je da se kolona formira i krene, ali da vojnici lično naoružanje sakriju kako ne bi izgledalo kao provokacija. Pre samog polaska iz kasarne jedan čovek, koji je došao narandžastim autom *zastava 101*, opalio je jedan metak u vazduh. Prišao mu je i pitao ga zašto puca, ali je ovaj bio vidno uzmeniren i ništa mu nije odgovorio. Njegov kamion vozio je Boro Tadić a pozadi su sedeli Ranko Mrkonjić, Zoran Marković i Tatomir Kulišić. Nalazili su se u sredini kolone. Kada su stigli do zgrade Tehničkog pregleda počela je pucnjava. Ranjen je u ruku i stomak. Na putu ka Požarnici vozač je poginuo i kamion je stao. Izašao je iz kamiona, seo ispod njega i tu je ponovo ranjen. Bačena je bomba pored njega. Ustao je i pobegao u podrum obližnje zgrade. Ranko je poginuo dok su Tatomir i Zoran ranjeni. U podrumu je ostao do jutra, kada su ga ovezli u bolnicu na Gradini. Kasnije je prebačen u zatvor. Razmenjen je 18.07.1992. godine.

Saslušanje svedoka-oštećenog Mirka Lukića

Svedok je kao vozač rezervista 14. maja 1992. dobio zadatak da mladu vojsku odveze od kasarne u Tuzli do Bijeljine. Nakon obavljenog posla vratio se u kasarnu 15. maja oko 11:00

časova. Vojnici u kasarni su bili napeti jer se često pucalo iz grada prema kasarni. Komandant kasarne Dubajić uberavao ih je da je sve uredi, da on vrši pregovore i da će mirno izaći iz grada. Kolona je prvi put krenula oko 14:00 časova, ali je vraćena. Oko 18:30 časova vojnici su dobili instrukcije da ne pucaju i da oružje drže okrenuto na dole. Kolona je ponovo krenula i njegovo kamion se nalazio u sredini. Kada su se približili raskrsnici čuli su pucnjavu iz pešadijskog oružja. Vojnik na suvozačevom mestu je poginuo, snajperista ga je pogodio u čelo. Svedok se spustio i sakrio pod volan. Trebalo je da skrene levo, ali nije mogao jer nije video kuda vozi, tako da je nastavio pravo i zaustavio se na semaforu. Ležao je ispod volana pola sata. Osetio je da nešto gori i video da se kamion zapalio. Iskočio je i pretvarao se mrtav. Kada je osetio da asfalt gori pokušao je da beži. Bačena je bomba na njega, i tom prilikom je ranjen. Bacio se u travu i tako ležao do 21:00 čas. Bio je jako ranjen u ruku i mnogo je iskrvario. Kada je pao mrak krenuo je da potraži pomoć, ali su ga na Solini uhapsili i odveli na ispitivanje. Nakon toga je prebačen u bolnicu na Gradini, gde mu je pružena pomoć.

Saslušanje svedoka Vase Šolaja

Svedok je u maju 1992. bio načelnik Sektora za opštu upravu, član Izvršnog odbora i član Prijedsedništva opštine Tuzla. Živeo je u Skojevskoj ulici. Dana 15. maja nalazio se na radnom mestu do kraja radnog dana. Kada je otišao kući čuo je da je jedna kolona JNA vraćena. Kada je kolona drugi put krenula začula se pucnjava i eksplozije. Zbog sigurnosti je izašao u hodnik zgrade. Čuo je da neko trči niz stepenice i video dva čoveka u civilnoj odeći, ali sa oružjem. Razbijali su plafonjere na svakom spratu, tako da je zgrada ostajala u mraku. Neko od komšija je rekao da su to snajperisti koji su bili na vrhu zgrade i da im je komšinica koja je živela na poslednjem spratu dala muževljeve pantalone kako bi lakše pobjegli u civilnoj odeći. Stanari su otišli u prostoriju za kućni saveti i dogovorili se da vode dežurstva. Na televiziji se čulo da *naši pucaju* a da niko nije dao komandu za pucnjavu. Govorio se svašta, ali nikada nije direktno pominjan optuženi Ilija Jurišić. Nije mu poznato koju je funkciju obavljao optuženi u to vreme. Ipak, posle rata je imao prilike da dobro upozna i saraduje sa optuženim i siguran je da on nije bio umešan u napad na kolonu JNA.

Komentar:

Svedok Mirko Lukić je prepoznao na video-snimku svoj pogođeni kamion koji gori, kao i sebe kako leži pored kamiona, praveći se da je mrtav. Svedok Borko Sorajić je pomenuo nešto o čemu ostali svedoci ne govore, ali njegovo svedočenje zbog tehničkih smetnji nije snimljeno. Nakon pauze Veće je obavesteno da je svedoku pozlilo jer se setio brata blizanca koji je poginuo, tako da saslušanje nije nastavljeno. Ponavlja se da tužilac podatke o poginulima utvrđuje na glavnom pretresu ispitujući svedoke, umesto da je taj posao obavljen u istrazi. Iako je u optužnici navedeno da je broj poginulih najmanje 193 dešava se da se na glavnom pretresu utvrdi da su neka lica živa, da su neka poginula drugom prilikom ili da se jedno isto lice pojavljuje više puta na spisku.